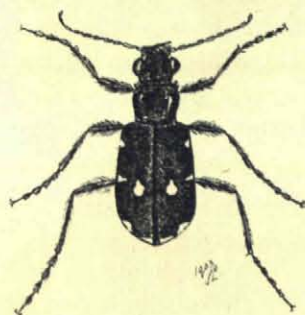

begrenst, staat een sneeuw witte kers, de afgevallen bloemblaadjes lijken wel sneeuwvlokken op den donkeren grond. En aan de andere zijde scheidt een dijkje 't moerasje van een stuk braakliggend bouwland. Dat dijkje is een echte wildernis. Van alles groeit er, 's zomers moet 't er heerlijk wezen. De oude wilgen, half weggezakt in den drassen grond, worden omslingerd door hop en winde. Hakige braamstengels klemmen zich aan je kleederen vast, prikgrage brandnetels doen hun best je gezicht te bereiken en schermbloemen vormen dichte, op varens gelijkende boschjes. Aan den zonkant staat 't ook vol met paarsche doovenetel en hondsdrif, weer druk bezocht door hommels. Nu den weg naar Naarden weer op, want ik moet om half twee mijn vriend van de kazerne halen en om twee uur een andere kennis van 't spoor. Om twee uur wandelen we met ons drieën den Oud-Bussummer-weg op. Hier bevindt zich een zeer sterk bevolkt mierennest van de roode boschmier (*Formica rufa*).

Wat een bedrijvigheid! Hier slepen ze met een

Zandkever. *Cicindela campestris*.

bladwesp, daar weer met een rups en talloze individuen voeren bouwstof aan in den vorm van takjes en dennenaalden. We steken een stok in in 't nest en plotseling ontstaat er een hevige paniek, 'tis of ze allen beginnen te dansen, 't geruisch hunner pooten is duidelijk hoorbaar.

Vlak bij 't nest „voeren Spinnendooders (*Pompilius viatica*) met trillende vleugels hun krijgsdans uit.“ Ook loopen in 't zand, een soort bestoven kevertjes (*Ophatrum sabulosum*) en een mooie pillenkever (*B. pustulatus*).

We komen nu door een geurig dennenbosch, een ruime koepel van donkere dennenaalden en kunnen niet nalaten hier een oogenblikje te toeven. We vleien ons op een mosheuveltje neer en staren naar de vreemde kromme takken boven ons, die zich grillig tegen den helderen hemel afteekenen. Hoe rustig is 't hier, welk een scherp contrast met de woelige drukke stad waarin we gewoon zijn te verkeeren. Zoo'n oogenblikje vergeet je niet licht, zelfs als ik nu nog mijn oogen sluit, doemt direct weer een visioen op van de ruime frissche hei en 't geheimzinnig stille dennenbosch. Met een beetje

fantasie hoor ik zelfs nog 't geruisch van den wind door de boomtoppen.

Wij natuurliefhebbers, die in groote steden wonen, zijn toch heel wat minder bevoorrecht dan de bewoners van 't land; hoewel deze vaak niet beseffen welk genot 't is, altijd in de vrije natuur te zijn. Mij is 't tenminste een levensbehoefte geworden, minstens één maal per week in de vrije natuur te zijn, zij 't dan meestal ook de minder schoone naaste omstreken onzer hoofdstad.

Laten we nu opstappen jongen, anders val je in den dut door dat slaapwekkend (wat een tegenstrijdig woord) geruisch van den wind. Daar zijn we weer aan de heide, de groene zandloopkever (*Cicindela campestris*), is nog op de jacht, en eenige wilde bijtjes (*Anthrena*) zwerven nog om de toppen der lage dennen, zouden ze daar soms hars vandaan halen voor hun nesten?

Vooruit, nu opgepast, anders halen we den trein niet meer. Nog even hebben we tijd op te merken hoe vol 't hakhout zit met kamperfoelie. Dat belooft wat voor den zomer, wanneer we dezen kant opgaan.

Nu den Laarderweg weer op en we zijn aan 't station.

Al weer voorbij, die genotvolle dag.

Vaarwel, heerlijk Gooi, tot ziens!

S. LEEFMANS.

AARDIGE SCHERMBLOEMEN.

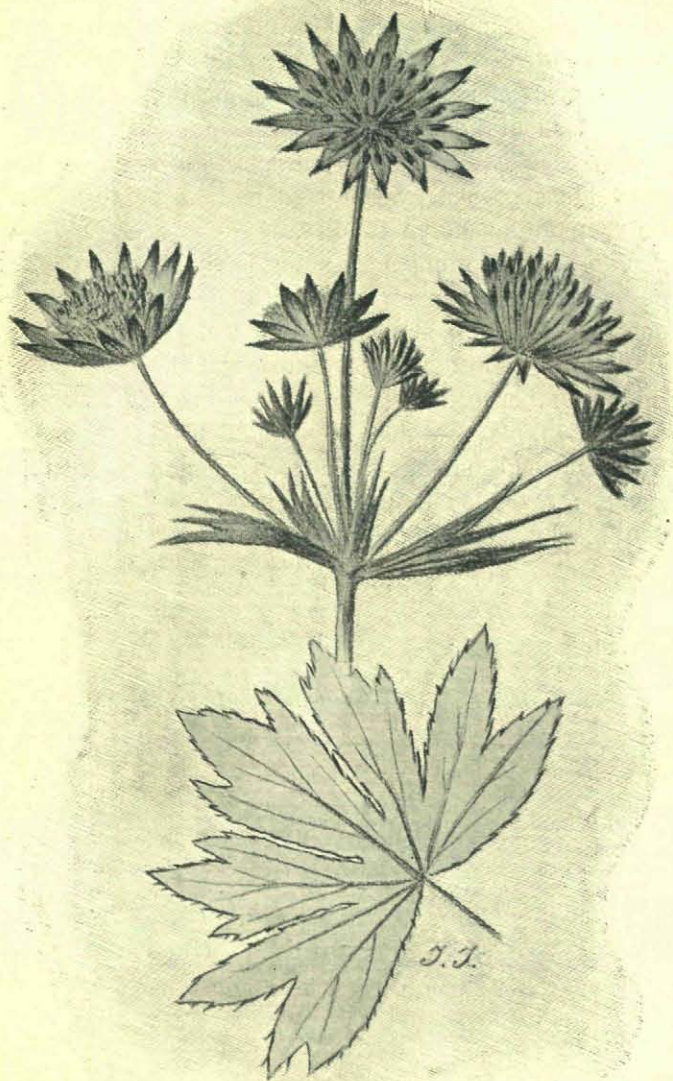
„Schermbloemen? Dat zal een vergissing zijn“ zegt iemand, die de teekeningen ziet, „het lijken eerder anemonen of dergelijke“.

Toch zijn het wel degelijk schermbloemen, en juist omdat ze niet zijn, wat ze schijnen, stel ik ze eens aan u voor.

Het gewone schermbloemtype kent iedereen: bereklauw, engelwortel, zevenblad, soorten van kervel en zooveel andere planten hebben alle eenzelfde manier van de bloempjes tot schermmpjes vereenigd te dragen, die weer tot grootere schermen zijn samengevoegd. Heel in de verte herkent men reeds die mooie ijle bloeiwijzen. De plantkundigen spreken dan ook van een goed begrensde, een natuurlijke, familie.

Maar — er zijn ook buitenbeentjes. In ons land zijn vooral de watervanellie en de kruisdistels de excentrieken. Niet, dat ze er niet bij hooren, maar ze verschijnen toch niet in het gebruikelijke kleed. Zoo iets vind ik altijd interessant. En waarom? Daar zit voor mij een geschiedenis achter. Alle schermbloemen stammen volgens de

theorie, als echte familieleden, van dezelfde voorouders af, en als nu de eene het kerveltype, de andere het disteltype vertoont, dan wijst dat op verschillende lotgevallen, want van zelf gebeurt er

Astrantia major.

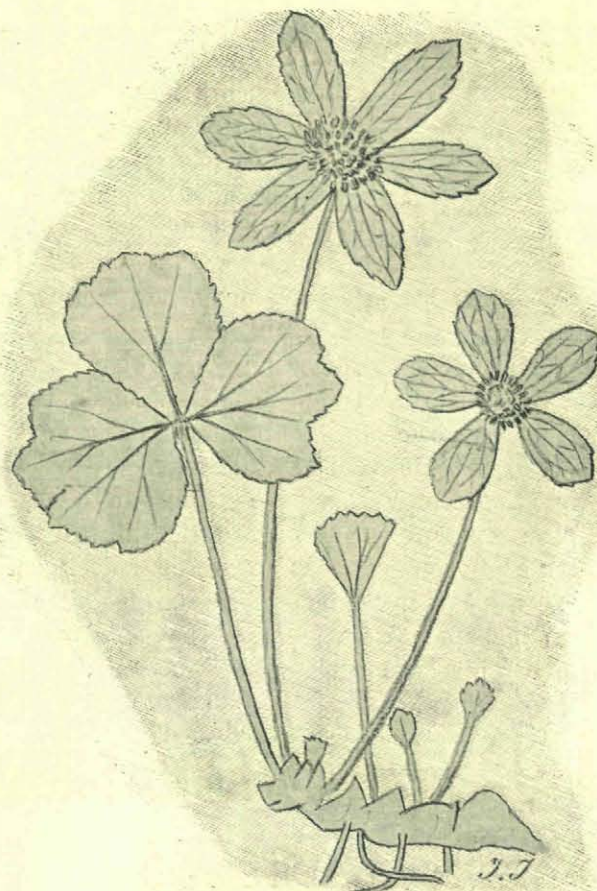
nu eenmaal niets. Welke lotgevallen? Ja, hier zijn we op 't gebied der natuurgeheimen. Laat ons eerbiedig erkennen, dat we nog weinig weten, en al blij zijn, als we nu en dan eens mogen raden.

Een afwijkende vorm zeg ik, vertegenwoordigt voor mij altijd een belangwekkende geschiedenis, al ken ik die niet, al valt het moeilijk er naar te gissen. Een mensch is nu eenmaal zoo, dat een raadsel zonder antwoord hem eigenlijk meer belangstelling inboezemt, dan een bekende waarheid.

Dit zal de reden zijn, waarom ik zoo graag afwijkende vormen zie en verzamel. Aan ieder daarvan zijn vragen vast, en ze brengen mij daarvoor dikwijls zoo sterk onder den indruk van het geheimzinnige natuurleven.

De eerste afwijking, dien ik u voorstel, is *Astrantia major*, één van mijn in Zwitserland verzamelde exemplaren. Op verschillende plaatsen, steeds grazige, belommerde berghellingen zag ik deze mooie „bloemen“ zich wiegen boven de lagere kruiden. Al de planten, die ik er van vond, hadden fraai-roode punten aan de witgroene „bloembladen“. De eerste maal, dat ik ze zag, hield ik ze op een afstand voor ranonkelachtige gewassen, maar toen ik een „bloem“ vlak voor mij had, herkende ik al gauw in de roodknoppige „meeldraden“ gesteelde bloempjes, in de „bloembladen“ een omwindsel, en in de „bloem“ een scherm. 't Was een heele verrassing, ook omdat de plant op zichzelf zoo mooi is; ze wordt trouwens — ook hier ter stede — wel gekweekt.

Het vermoeden lag voor de hand, dat het omwindsel hier de rol van bloemkroon speelt en het oog der insecten trekt, maar — van insectenbezoek was bij de vele *Astrantia*'s, die ik zag, weinig te bespeuren, wat ook overeenstemt met de waarnemingen

Bupleurum ranunculoides.

van Dr. O. Kirchner aan planten in de omgeving van Stuttgart.

De tweede, die ik wensch voor te stellen, vond ik in vrij groot getal op den Kleinen Scheidegg, een paar duizend meters boven de zee. Het landschap is er heerlijk, grootsch, maar de boomlooze

alpenweide daar is niet een van de mooiste, en mijn plantjes met haar groene „bloemen“, slechts de punten der blaadjes een weinig bruin, vielen niet erg in het oog, doch des te aardiger is dan bij oplettend zoeken de kennis-making.

Hacquetia Epipactis.

Tot slot teeken ik nog een plant af van hetzelfde type, wat het scherm betreft. Voor mij liggen eenige mooie herbariumvoorwerpen, verzameld door Dr. B. Jirus in een bosch bij Agram, Mei 1886; ze dragen hun jaren knap en zien er nog zoo goed uit, alsof ze pas dezen zomer waren gedroogd. Naar een van deze planten, *Hacquetia Epipactis*, is de teekening gemaakt; „bloemen“ bleekgroen, ook wel geelgroen. Veel zou er nog wel van te zeggen zijn, o. a. zou in dat geval de inrichting tot zelfbestuiving dienen vermeld te worden, doch daar ik bij een paar teekeningen van aardige scherm-bloemen maar een klein praatje heb willen maken, mag ik het hier wel bij laten.

J. JASPERS JR.

EEN GLADDE AAL.

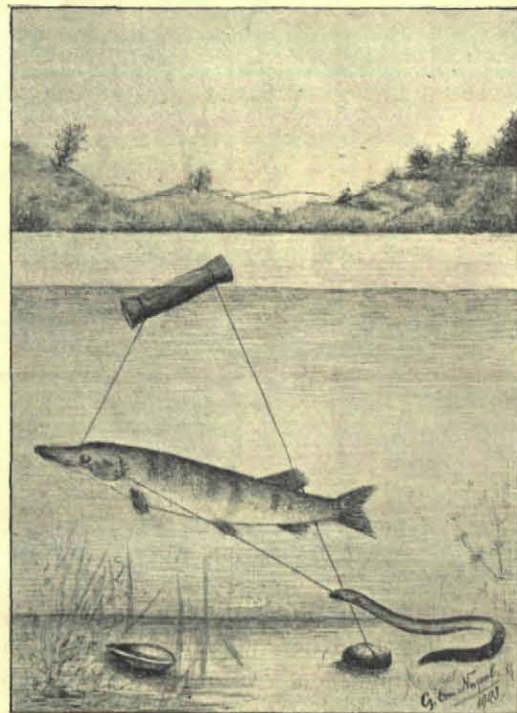
In 't Oranjemeer, de kom van de Amsterdamsche waterleiding, een heerlijk plekje midden in de Vogelenzangse duinen, waar vele vogels op den trek even neerstrijken, waar 's zomers, in de snikheete dagen, al 't gevederte van rondom zich komt baden, waarbij 's avonds, in den maneschijn, de konijntjes elkaar rendez-vous geven, in dat meer leefde een snoek, een vervaarlijk beestje.

Hoe hij er gekomen was? Niemand wist het. Maar thans was hij de schrik van heel 't geschubde volkje, vol angst sloeg groot en klein op de vlucht, zoodra hij zich vertoonde.

Nochtans vielen velen tusschen zijn geweldige kaken. Kleine, onbedachtzame, die in dartelen overmoed vergaten uit te kijken onder 't spelen en 't stoeien in den gouden zonneshijn, tintelend van boven, zoowel als groote, die onmogelijk den machtigen despoot konden ontzwemmen.

Eén slag van zijn gespierden staart en — ingehaald, gegrepen, verpletterd had hij ze tusschen de rijen vlijmscherpe tandjes.

Van angst sprongen ze soms boven 't water uit, de achtervolgden, en dan zeiden de menschen daarboven: „Daar schiet bepaald een snoek onder“. De jachttopziener uit de buurt had dan ook geen middel onbeproefd gelaten om heer Snoek machtig te worden, maar — deze was voorzichtig. Honger — nu ja, welke snoek kent geen honger — laat ik zeggen: razenden honger, dat noodlot voor zoovele dieren, dat ze hun gewone voorzichtigheid uit het oog doet verliezen en ze zodoende in den muil

De Snoek in het Oranjewater.

Naar een aquarel van den heer G. L. VAN LENNEP.

van 't verderf stort, — razenden honger kende hij niet, daartoe waren zijn onderdanen te talrijk en zijn gebied te klein.

Maar op een avond, dat hij de rondte deed en menig bleitje en voortje kennis gemaakt had met zijn geweldige kaken, ziet hij tusschen eenige waterplanten een aal, die — wat hemeltergende majesteitschennis — niet eens op de vlucht gaat, wat